У вулиць є свої обличчя.
Свої традиції, свій дух:
Не дні, не місяці – сторіччя
В них зупинились на ходу.

Є вулиці – старі бабусі,
Де серед пороху й дрантя
Нечутно тліють у задусі
Останки давнього життя.

Там криє пліснява архіви,
Іржа мережає дахи, —
Там навіть люди особливі —
Немов приборкані птахи.

Вони ховаються від сяйва,
Їх непокоїть метушня, —
Сама їх тінь, здається, зайва
Серед осяяного дня.

Є вулиці – стрункі красуні
В зелених кучерях садів,
Де, мов у затишних лагунах,
Далекий гамір занімів.

Там вітер лагідно колише
Опівдні сонні дерева,
А ніччю – синьоока тиша
Любовні слухає слова.

Там клумби, там газони всюди,
На вікнах – цілі квітники.
Здається, що тамтешні й люди
Живуть і мислять, як квітки.

Десь там – напружені заводи,
Десь праця скелями трясе, —
Вони ж шукають насолоди
За всяку ціну й над усе!

Є вулиці – налиті світлом:
Немов розтоплений метал,
Життя там вибухло, розквітло
І буйно поняло квартал.

Палають вогняні вітрини,
Мигтить схвильоване кіно;
Жагучі звуки віоліни
Упали за чиєсь вікно.

Хрипить сирен строката гама
І натовп – піниться й кипить...
А над усім отим – реклама
І пропозиція – купить!

Тут золото людьми ворушить,
Тут не мечем – відсотком б’ють.
Здається, тут і тіло й душу
Гуртом і в роздріб продають!

Розбіглись вулиці урозтіч
І заломились вдалині.
Які ж то там, на завороті
В пітьму розсипались огні?

То заводського передмістя
Убогі вулиці. Віки
Жили там люди тільки міццю
І витривалістю руки.

Не їм підносили балкони
Ясну відраду: мов гриби,
Вони схиляли за осонню
Свої натруджені горби.

Та час минув, – і мусянжові
Їх груди випростались:
– Жить!
І вам, квартали стовікові,
Їх наступу не зупинить!